

Όλα τα ανθρώπινα να μου ήταν ξένα...

Είναι ένα ήσυχο δεκεμβριάτικο βράδυ. Έξω χιονίζει από το πρωί. Κάθομαι στο γραφείο μου και διαβάζω. Το ραδιόφωνο στο βάθος παίζει μια ανούσια πολιτική κουβέντα. Ξαφνικὰ ο γάτος μου, που μέχρι τότε ξάπλωνε αμέριμνος στο χαλάκι του, σηκώνεται όρθιος, κάνει ένα σάλτο, ανεβαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη που βρίσκεται κάτω από το παράθυρο και καρφώνει το βλέμμα του κάπου, μένοντας ακίνητος για πολλή ώρα. Δεν μπορώ να καταλάβω τί κοιτάει, αφού όλα έξω εἶναι ήρεμα, και επιστρέφω στο βιβλίο που διάβαζα, χαμογελώντας για την «ανοησία» του. Κρυφά όμως τον ζηλεύω. Πόσο θα 'θελα, έστω και για δυο στιγμές, να κοιτάζω αμέριμνος το χιόνι που πέφτει στο πυκνὸ σκοτάδι; Πόσο θα 'θελα, έστω και για δυο στιγμές, *όλα τα ανθρώπινα να μου ήταν ξένα...*

κάπου μισοκρυμμένος ο Κάφκα, μού ψιθυρίζει πως δεν υπάρχει επιστροφή...οι ακριβές βεβαιότητές μου έχουν πάει περίπατο εδώ και χρόνια...

οι εικόνες μου ποτέ δεν είχαν καλά καλά τακτοποιηθεί, οι σκιές γύρω μου είναι όπως πάντα ασυνήθιστα ομιλητικές, τα τοπία μινιμαλιστικά, με σκοτώνουν ακαριαία και οι λέξεις ευθύβολες χωρίς περιττό βάρος μετατρέπουν το χρόνο που του αφιερώνω σε κάτι παραπάνω από ρευστό...

νιώθω παράξενα το μυστήριο, οικείο να μού γίνεται, ίσως αφού τα υπαρξιακά καμώματα πάντα με παίδευαν και οι μετέωρες καταστάσεις πάντα με μαγνήτιζαν, ενώ τα προμηνύματα, εκείνα τα περίεργα συναισθήματα ποτέ δε με αποχωρίζονται...

νιώθω στο πετσί μου την απώλεια, ψηλαφώ τις ουλές, συνειδητοποιώ τον ατελή εαυτό μου...

διαλύομαι στα εξ'ων συνετέθη, προσκρούοντας στις ενοχές μου, δε δικαιολογούμαι από το γεγονός πως όλα είναι ένα όνειρο ή ζω μια παραμυθία...

η ματαίωση ή η απουσία επιλογής σφραγίζουν κάθε βήμα μου κι αυτό μετέωρο καταλήγει ημιτελές σε μαλακό σκοτάδι...

βαδίζω σε στενά και σκοτεινά δρομάκια, ερημικούς χωματόδρομους ή κλείνομαι σε μοναχικά γραφεία και δωμάτια, συγχέω το όνειρο με την πραγματικότητα, με κυκλώνει ο φόβος, η λύπη, η απόγνωση, το πένθος, η μοναξιά...

δηλαδή, όλα τα ανθρώπινα!

τον Κώστα Δεσποινιάδη τον ορίζει η φράση του Τερέντιου που παραθέτει σε μια σημείωση : «τίποτα ανθρώπινο δεν μου είναι ξένο», μα ασφαλώς θα επιθυμούσε κάποια από τα ανθρώπινα να του ήταν ξένα...

Ό,τι κι αν κάνουμε θα μας διώξουν

Είναι νύχτα. Είμαστε καθισμένοι με τον αδερφό μου πάνω σε έναν μικρό μαντρότοιχο. Δίπλα μας υπάρχει ένα μεγάλο σπίτι με πολλά, φωτισμένα, παράθυρα. Μέσα απ' το σπίτι ακούγονται φωνές, γέλια και μουσική. Δεν έχουμε οπτική επαφή με το εσωτερικό του σπιτιού, αλλά έχουμε την εντύπωση πως μέσα υπάρχει πολύς κόσμος. Από τα γέλια και τη μουσική συμπεραίνουμε πως κάποια γιορτή γίνεται εκεί.

Μπροστά στον μαντρότοιχο που καθόμαστε υπάρχει νερό. Δεν μπορώ να διακρίνω αν είναι μια μικρή λίμνη ή κάτι σαν πισίνα. Παίρνω στα χέρια μου πέτρες και τις πετάω μία-μία στο νερό. Κάθε πέτρα που πέφτει, κάνει ένα χαρακτηριστικό ήχο και σηκώνει ένα μικρό πίδακα, ο οποίος ξαναπέφτει διαλυμένος σε πολλές μικρές σταγόνες στο νερό.

«Μην κάνεις φασαρία», μου λέει ο αδερφός μου, «θα μας διώξουν».

«Δεν έχει σημασία», του απαντώ, «ό,τι κι αν κάνουμε θα μας διώξουν».

Από το blog [katabran](#) , 1 Οκτωβρίου 2013